

באומר: "קונם עני בשיינה למחר, אם אישן היום".

ישישן היום, ואין חוששים שמא יישן למחר.

והטעם: **כִּי לֹא מִזְדָּחֵר אִינֶשׁ בְּתִנְאָה** [פרק טו-א] בתנאי אין אדם נזהר, כלומר: אין אדם נזהר מלעבור על התנאי שנדרו על אتمול תלוי בו, אף שאמ' יעבור נמצא שעבר למפרע על הנדר, ולכן חששו חכמים שמא יעבור על התנאי, ונמצא עובר למפרע.

אבל באיסורא מזדהר, בגוף האיסור אסור על עצמו בנדר, הרי הוא נזהר, והיות והשיינה למחר היא גוף האיסור, לכן אין לחוש שמא יישן למחר.⁽¹⁾

ולפי זה האומר: קונם עני בשיינה סתם אם אישן למחר, הרי מתפרשים דבריו שייה אסור בשינה "לכשישן" למחר, היות והאיסור נמשך אף לאחר עברית התנאי, שהרי אסר את עצמו לעולם, ולא שיכת באופן זה המחלוקת כלל; וכן צרייך לומר שאמר "קונם עני בשיינה היום", שבהכרה מתפרשים דבריו "מעכשו", שאם לא כן הרי אפשר שמחר יעבור על תנאי ולא יתקיים האיסור, שהרי אסר רק על היום. אלא שהקשה ובינו עקיבא איגר על עיקר דבריו הר"ן מהמשך הסוגיא, ויובאו דבריו בהמשך הסוגיא בהערות.

1. יש לעיין, למה צריכה הגמara להשミニינו, שמותר לישון היום ואין חוששים שמא יישן למחר, והרי כשם שמותר לו לאדם לאסור את שינת המחר, ואין חוששים שמא יעבור על נדרו, כך אין לאסור לעבור על תנאי שיגורום איסור שינוי למחר!?

ורואה מה שכתב בזה ב"ברכת אברהם" [טו ב ד"ה ונראה] בשם הגראן פרצובייך זצ"ל.

גמרא:

אתמר:

מי שאמר "קונם עני בשיינה היום, אם אישן למחר".

אמר רב יהודה אמר רב: אל יישן היום מדרבנן, **שְׁמָא יִשְׁן לִמְחֵר** ונמצא שהתקיים תנאי, והיה אסור למפרע בשינה היום.

ורוב נהמן אמר: **יִשְׁן הַיּוֹם אֵם יַרְצָח**, ולא חיישנן שמא יישן למחר ונמצא שעבר למפרע על "כל יחל" בשינתו היום.⁽⁵⁾

ומודח רב יהודה:

5. דקדק ובניו עקיבא איגר את לשון הגמרא "קונם עני בשיינה היום אם אישן למחר", ולא: קונם עני בשיינה סתם, דמשמע לעולם.

ותירץ, על פי מה שהביא מדברי הר"ן בשבעות, שהתוללה מעשה או נדר בתנאי "אם" היהria לך וכן, הרי הדין חלוק:
אם אמר דרך ממש: "הרי זה גיטך אם תנתني לי מאתים זוז", מתפרשת כוונתו שהגט יהול לבשתתן לו מאתים זוז, שכן הוא פירושו הסתמי של "אם".

ורוק כשרمد דרך משל: "לא אוכל כרך זו אם אוכל כרך זו", אין מתפרשים דבריו שייה אסור עליו היכר הראשון ורק **לכשיאכל** את היכר השני [כשאר "אם" לדעת הר"ן], היהת ואם כן אפשר שיתקיים התנאי ולא יתקיים מה שתלה בו, וכגון שיأكل את היכר שאסר קודם שיאכל את השניה, ולכשיאכל את היכר שתלה את תנאי בו, שוב לא יהיה שום איסור בעולם, וכן מתפרשים דבריו, שהוא בא לאסור את היכר מעכשו.